

Dragi prieteni, ultima noastră întâlnire s-a încheiat cu o frumoasă promisiune pe care Dumnezeu o făcea poporului Său, promisiune actualizată de apostolul Pavel în Noul Testament și la fel de valabilă și pentru noi.

Doresc să vă reamintesc cuvintele apostolului care au o deosebită semnificație pentru noi cei care trăim în aceste zile: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu Sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi! **Romans 8:18**

În zilele lui Hagai, Dumnezeu răspundea astfel celor ce erau îndurerați după comparația ce o făceau între templul construit de Solomon și cel construit acum în timpul vieții lor!

Versetul 10 al capitolului 2 înseamnă începutul unui nou mesaj pe care Dumnezeu îl transmite poporului prin intermediul lui Hagai. **Hag 2:10**

v.10 În a douăzeci și patra zi a lunii a noua, în anul al doilea al lui Darius, Cuvîntul Domnului a vorbit prin proorocul Hagai, astfel:

Acesta ar fi cel de al patrulea mesaj pe Dumnezeu îl transmite prin intermediul lui Hagai. Observați, din nou, cât de precisă este data mesajului și este iarăși un mesaj transmis în timpul domniei regelui Darius. Semnificația aceste mențiuni este importantă deoarece ne arată că nu se afla încă nici un rege pe tronul poporului Domnului. Data este 24 Decembrie 520 î.Hr. Mesajul anterior fusese transmis în luna a șaptea. Acesta este transmis în luna a noua, după aproape două luni. Să vedem ce conține acesta mesaj:

v.11,12 „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Pune preoților următoarea întrebare asupra Legii:

Dacă poartă cineva în poala hainei sale carne sfințită, și atinge cu haina lui pâine, bucate ferte, vin, untdelemn, sau o mâncare oarecare, lucrurile acestea vor fi sfințite?”

Preoții au răspuns: „Nu!”

v.13 Și Hagai a zis: „Dacă se atinge cineva, spurcat prin atingerea de un trup mort, de toate aceste lucruri, vor fi ele spurcate oare?” Preoții au răspuns: „Vor fi spurcate.”

Vedeți, pe data de 24 Decembrie 520 î.Hr. Hagai s-a dus la preoți pentru a le pune două întrebări. El îi întreabă următorul lucru:

1. Dacă ceea ce este sfânt atinge ceea ce este pângărit va transforma acel lucru pângărit în ceva sfânt?
2. Dacă ceea ce este pângărit atinge ceea ce este sfânt va pângări oare ceea ce este sfânt?

Acum, întrebările acestea sunt foarte importante dar haideți să privim puțin la împrejurările existenței pentru a le înțelege mai bine menirea. Sunt o mulțime de aspecte ale vieții cotidiene ale Israelului care nu sunt acoperite de Legea Mozaică. Erau diverse probleme care apăreau și asupra cărora Legea Mozaică nu avea nimic de spus în mod direct. Așadar, ce o să facă poporul, cum o să funcționeze când nu este nimic specific care să-i ajute să se raporteze în mod corect la Legea Mozaică? Chiar și Sfânta Scriptură avem relatat un astfel de caz. Este vorba despre relatarea din cartea Numeri, cap. 27 iar problema este aceea ce fetelor lui Țelofhad. Cazul este unul serios întrucât legea nu avea nici o prevedere legată de moștenire în cazul în care un om avea numai fete și nici un băiat ca urmaș. Când tatăl lor a murit, aceste fete s-au dus la Moise și i-au cerut sfatul. Ele au spus: „Iată, tatăl nostru a murit în pustie; el nu era în mijlocul cetei celor ce s-au răsvrătit împotriva Domnului, în mijlocul cetei lui Core, ci a murit pentru păcatul lui, și n-a avut fii. Ce o să se întâmple acum cu moștenirea sa pentru că legea prevede ca ea să fie lăsată fiilor lui nu fiicelor ori el nu are fii...ci doar fiice!

Nu știm cât de entuziasmat a fost Moise în legătură cu cererea acestor femei dar el aduce problema înaintea lui Dumnezeu. Ei bine, Dumnezeu este de partea acestor fete și poruncește să le fie încredințată moștenirea tatălui lor. Mai mult, el oferă prevederi clare care să rezolve pe viitor asemenea probleme. Dumnezeu a intervenit în acest caz și a oferit o soluție. Ceea ce vreau să scot în evidență este că atunci când poporul se confrunta cu o dilemă în aplicarea legii, datoria lor era să se adreseze preoților. În **Deuteronom 17:8-11** citim: Dacă ți se va părea prea greu de judecat o pricină privitoare la un omor, la o neînțelegere sau la o rănire, și va da prilej la ceartă în lăuntrul cetății tale, să te scoli și să te sui la locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău. „Să te duci la preoți, Leviți, și la cel ce va împlini atunci slujba de judecător; să-i întrebi, și ei îți vor spune Hotărârea legii. 10 „Să faci cum îți vor spune ei în locul pe care-l va alege Domnul, și să ai grijă să faci cum te vor învăța ei. 11 „Să faci după legea pe care te vor învăța și după Hotărârea pe care o vor rosti ei, să nu te abați de la ce-ți vor spune ei, nici la dreapta nici la stânga.

Atunci când apărea o problemă asupra căreia Legea nu se pronunța, datoria oamenilor era să se înfățișeze înaintea preoților și a Leviților pentru a cere sfaturi, lămuriri. Numai că vedeți, în momentul în care preotul lua o decizie, acea decizie devenea Lege pentru acea persoană.

Să vedem care este legătura între aceste cazuri și mesajul lui Hagai. Trebuie să ținem minte că această carte este datată în perioada de după captivitatea babiloneană. Aceasta înseamnă că ei petrecuseră deja 70 de ani în captivitate.

Din generația care plecare în captivitate se întorsese o mică rămășiță. Cea mai mare parte a celor ce reveniseră în țară erau copii celor luați ca robi. Nici eu nu erau foarte entuziaști și de aceea Dumnezeu a trimis profeții Săi pentru a-i încuraja. De vreme ce era un profet practic Dumnezeu l-a trimis la preoți pentru a aborda două aspecte ce nu erau tratate în mod specific în Vechiul Testament.

Aduceți-vă aminte că în momentul în care captivii s-au întors în Ierusalim ei au pornit cu entuziasm în reconstrucția templului dar după 15 ani printre dărmăturile Ierusalimului și tensiunea creată de inamicii din afară, progresul nu a fost prea mare. Începuseră să se complacă în această situație și de acum începeau să caute scuze pentru situația în care se aflau. Aici a intervenit Hagai! Fiind un om practic, lucrând umăr lângă umăr cu ei, el a venit cu încurajarea. Numai că pe lângă el au venit și cei mai în vârstă... cei care văzuseră slava templului lui Solomon. Aceștia au descurajat poporul care munea afirmând că această grămadă de grinzi și pietre nu este vrednică să fie numită templu. În ciuda acestor avertismente poporul a continuat să muncească pentru încă trei luni. Numai că spiritul în care s-a muncit era unul nepotrivit...aș spune unul comercial. Ei spuneau: Ne-ai spus să muncim pentru că Dumnezeu ne v-a binecuvânta. Uite că am muncit și Dumnezeu nu ne-a arătat nimic concret! Nu ne-a trimis nici o binecuvântare în mod special.

Acesta este contextul în care este trimis Hagai la preoți cu cele două întrebări. De fapt, este vorba de o singură întrebare cu cele două fațete ale ei. Principiul din spatele acestor întrebări este unul foarte important și cred că trebuie să luăm seama la el cu foarte mare atenție.

Iată cam cum ar putea fi formulat acest principiu „Este sfințenia transferabilă prin contact?” Răspunsul este categoric „Nu!” Ceea ce este sfânt nu poate atinge ceea ce este pângărit și să-l transforme în ceva sfânt. Sfințenia nu este transferabilă în modul acesta.

Dar să vedem cum stau lucrurile în cea de a doua situație. Poate ceea ce este pângărit, murdar, nesfințit să atingă ceea ce este sfânt și să-l contamineze? Să-l transforme în ceva murdar, să-l pângărească? Răspunsul este da!

Necurăția este transferată prin contact dragi ascultători! Când ceea ce este sfânt vine în contact cu ceea ce este necurat ambele devin necurate! În domeniul moral, inima rea nu poate genera fapte bune. În domeniul religios o ceremonie nu poate aduce curățirea celui întinat de păcat.

Pentru a vedea cum aplică Dumnezeu acest principiu poporului Său trebuie să ne aruncăm o privire asupra versetului 17 din acest al doilea capitol al cărții Hagai:

v.17 V'am lovit cu rugină în grâu și cu tăciune, și cu grindină; am lovit tot lucrul mînilor

voastre. Și cu toate acestea, tot nu v'ați întors la Mine, zice Domnul.”

Dumnezeu spune că atunci când rămășița s-a întors în țară nu s-au întors neapărat și cu inima către Dumnezeu. Ei au început să reia ritualurile de altă dată mimând în felul acesta refacere. Inima lor însă era indiferentă față de Dumnezeu. Ei aduceau jertfele sperând că Dumnezeu ca înțelege aluzia și îi va binecuvânta numai că nu s-a întâmplat așa cum se așteptau ei. Vedeți, religia nu este un unguent cu care te dai ca remediu pentru răceală. Dragul meu prieten, poți să înoți în apă sfințită dar aceasta nu te va face sfânt. Poți să te botezi de câte ori vrei, de fapt poți să nu mai ieși din apă însă aceasta nu te va face copil al lui Dumnezeu. Cred că și noi punem adesea accent prea mare pe un anumit ritual sau altul. Cred că botezul este important, nu vreau să mă înțelegeți greșit, dar el este valabil numai în măsura în care demonstrează schimbarea interioară. Așa cum spune Petru: *„Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupesti, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos! 1 Peter 3:21*

Dar să privim și la cealaltă față a problemei! Hagai a întrebat preoții dacă ceea ce este necurat atinge ceea ce este sfânt, ceea ce este sfânt va deveni necurat! Răspunsul A fost „Da!” Se va produce pângărirea!

Probabil, pasajul cheie, care se ocupă de acest aspect este Levitic 22:4-6. Cuvântul lui Dumnezeu este foarte clar în această direcție. Necurăția este transmisibilă. De aici și inevitabilă concluzie: O inimă necurată cu poate determina fapte bune... O fântână cu apă sărată cu poate oferi ape dulci...

În filozofie există un anumit silogism în care este emisă o premisă majoră, apoi o premisă minoră și în cele din urmă se trage o concluzie. În ce privește cartea lui Hagai, premisa majoră este aceea că „Sfințenia nu este transferabilă!” Premisa minoră este: necurăția contaminează! Concluzia este că atunci când ceea ce este sfânt vine în contact cu ceea ce nu este sfânt, produsul este necurat. Domnul Isus, în lumina aceluiași principiu, a ridicat următoarea întrebare: „Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni? **Mt. 7:16**

Cu alte cuvinte, omul este ceea ce află în inima sa! Un simplul ritual nu poate schimba inima sa, în concluzie nu-l poate preface într-un om nou. Cu alte cuvinte, când este făcută o faptă bună, pornită dintr-o inimă rea nu poate fi mai mult decât un măcăcine!

Ca să înțelegeți mai bine cum stau lucrurile cu acest principiu, să luăm un exemplu din domeniul chimiei.

Să presupunem că am un vas cu apă curată, pură, filtrată, iar altul cu o apă infestată cu tot felul de impurități, murdară, ce mai, genul de care ți-e teamă și să te atingi.

Încep să pun apă curată în vasul cu apă murdară...Câtă apă curată credeți că trebuie să pun pentru a avea apă curată, pură și în cel de al doilea container? Vă asigur eu că indiferent câtă apă curată, filtrată, voi pune nu voi reuși să purific apa murdară din vasul meu.

Dar câtă apă murdară credeți că este nevoie să pun în vasul cu apă curată pentru a o contamina? O picătură este suficient! Ceea ce este curat devine necurat!

Principiul acesta funcționează la fel și în alte domenii ale lumii materiale. Gândiți-vă numai la puterea de contaminare din mediul medical...

Dragii mei, la fel stau lucrurile și din punct de vedere religios. Multe din religiile acestei lumi ne spună că dacă efectuăm un anumit ritual atunci te apropii de Dumnezeu...Cuvântul lui Dumnezeu este foarte clar în această direcție. Nici un ritual nu poate să ridice omul la standardul de sfințenie solicitat de natura caracterului lui Dumnezeu. În concluzie nimic nu ne poate aduce în prezența lui cu excepția jertfei Domnului Isus. Pentru că El însuși a fost Dumnezeu, jertfa Sa este singura în stare să satisfacă această cerință a sfințeniei divine. Numai prin credința în El și în ceea ce El a făcut putem beneficia de curățirea cerută de El.

De fapt, condiția omului este una cât se poate de tristă. În Ieremia 17:9 citim: „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască”? Ce imagine a inimii omului!!! De fapt nici unul din noi nu poate vedea ceea ce vede Dumnezeu. Dacă vorbim despre inima în calitatea ei de organ biologic nu este cine știe ce de capul ei dar nici extrem de respingătoare este...Numai că Dumnezeu vede ceea ce noi oamenii nu suntem în stare să vedem...El vede păcatul care a marcat inimile noastre, el vede stricăciunea din ele. Probabil că dacă noi am vedea ceea ce vede Dumnezeu nu ne-am putea suporta.

În legătură cu principiul amintit mai devreme Domnul Isus spune la un moment dat: „Dar, ce iese din gură, vine din inimă, și aceea spurcă pe om. Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile care spurcă pe om; dar a mânca cu mâinile nespălate nu spurcă pe om.”

Mt. 15:18-20

Vedeți, numai pentru că ne spălăm pe mâini nu înseamnă că suntem curați....Este o măsură igienică dar nu suficientă pentru purificarea inimii.

Încercând să câștigăm favoarea divină prin intermediul tot felul de ritualuri și ceremonii este asemenea încercării de a turna un litru de parfum din cel mai scump peste

o grămadă de îngrășământ pentru a-i schimba mirosul. Nu am încercat așa ceva dar cred că rezultatul ar fi groaznic.

Apostolul Petru i-a spus lui Simon vrăjitorul: „Tu n-ai nici parte, nici sort în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu.” FA 8:21

Dumnezeu solicită o inimă curată. În Efeseni 6:6 Dumnezeu vorbește despre „...robi ai lui Hristos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu!” În Evrei 10:22 El spune: „să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată.”

Cum își poate un om curăți inima când ea este necurată prin natura ei? Este ceva ce poate schimba această stare? Nu! Cred că situația este bine reprezentată de un anunț pe care l-am văzut într-o curățătorie chimică: „Noi scoatem orice pată...mai puțin cele ale reputației...!” Adevărat! Reputația nepătată nu este treaba curățătoriilor chimice...este o problemă de inimă și numai Dumnezeu se poate ocupa de această problemă....

Bine se întreba autorul proverbelor în cap.20:9 „Cine poate zice: „Mi-am curățit inima, Sunt curat de păcatul meu?”

Ei bine, Dumnezeu are soluția! El ne invită să ne rezolvăm problema. În Isaia 1:18 El spune: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmîzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna.”

Apostolul Petru a scris și el: „căci știți că nu cu lucruri peritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.”

Numai așa putem fi curățiți, dragi prieteni!

Dumnezeu se adresa poporului Său prin intermediul lui Hagai spunându-le că motivul pentru care nu erau binecuvântați era inima lor. Ei încercau să câștige binecuvântări prin ritualuri când inima lor era de fapt pângărită...O lecție pe care și noi trebuie să o reținem

După ce preoții au dat răspunsul, Hagai le spune și el care este sensul acestor întrebări: **Hag 2:14**

v.14 Atunci Hagai, luînd iarăș cuvîntul, a zis: „Tot așa este și poporul acesta, tot așa este și neamul acesta înaintea Mea, zice Domnul, așa sînt toate lucrările mînilor lor: ce-Mi aduc ei acolo ca jertfă, este spurcat!

Inimile lor necurățite pângăriseră și ceea ce făceau pentru Dumnezeu. Acesta este și motivul pentru care o persoană ce nu cunoaște mântuirea prin credința în Domnul Hristos nu poate face nimic care să *placă* Domnului.

Acum, trebuie să spun că printre exegeții Bibliei veți găsi o opinie diferită de cea pe

care o voi prezenta eu cu privire la versetele 15-19. Unii susțin că aceste versete se referă la starea de indiferență față de casa Domnului *înainte* de a începe ei să reconstruiască templul. Alții spun că se referă la perioada în care ei *construiau* templul. În felul acesta Dumnezeu îi atenționa că puterea de contaminare a răului este mare și cu consecințe de lungă durată.

Părerea mea este că Dumnezeu aplică acest principiu tocmai pentru a arăta poporului că în ciuda faptului că ei reclădiseră templul, inimile lor erau încă departe de El și de aceea nu-i putea binecuvânta.

Ascultați dealtfel și versetele ce urmează: Hag 2:15-19

v.15-19 Uitați-vă dar, cu băgare de seamă, la celece s'au întâmplat pînă în ziua de azi, pînă să se fi pus piatră pe piatră la Templul Domnului! Atunci, cînd veneau la o grămadă de douăzeci de măsuri, nu erau în ea decît zece; cînd veneau la teasc să scoată cincizeci de măsuri, nu erau în el decît douăzeci! V'am lovit cu rugină în grîu și cu tăciune, și cu grindină; am lovit tot lucrul mînilor voastre. Și cu toate acestea, tot nu v'ați întors la Mine, zice Domnul” „Uitați-vă cu băgare de seamă, la cele ce s'au petrecut pînă în ziua de azi, pînă în a douăzeci și patra zi a lunii a noua, din ziua cînd a fost întemeiat Templul Domnului, uitați-vă cu băgare de seamă la ele. Mai era sămînță în grîinare? Nici via, nici smochinul, nici rodiul, și nici măslinul, n'au mai adus nimic. Dar din ziua aceasta, Îmi voi da binecuvîntarea Mea.

Cred că mesajul este clar. Binecuvîntările sunt rezultatul părășiei cu Dumnezeu, părășie de care nu ne putem bucura atîta timp cît inima noastră este infectată cu rău.

Iată acum și ultimul mesaj pe care Dumnezeu îl încredințează lui Hagai:

v.20-23 Cuvîntul Domnului a vorbit a doua oară lui Hagai, în a douăzeci și patra zi a lunii, astfel: „Vorbește lui Zorobabel, dregătorul lui Iuda, și spune: „Voi clătina cerurile și pămîntul; voi răsturna scaunul de domnie al împăraților, voi nimici puterea împăraților neamurilor, voi răsturna și carăle de război și pe ceice se suie în ele; caii și călăreții lor vor fi trîniți la pămînt, și unul va peri ucis de sabia altuia. În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, pe tine, Zorobabele, fiul lui Șealtiel, robul Meu, -zice Domnul, -te voi lua și te voi păstra ca pe o pecete; căci Eu te-am ales, zice Domnul oștirilor.”

O minunată promisiune! Dumnezeu reia tema „clătinerii împăraților și neamurilor” dar o însoțește de o promisiune: „În ziua aceea te voi lua și te voi păstra ca pe o pecete...căci eu te-am ales!

Nu ați uitat contextul acestor mesaje....reconstrucția templului. Un templu care, după standardele umane, mai ales în comparație cu precedentul, nu era mare lucru! Cu

toate acestea, Dumnezeu se adresează lui Zorobabel cu un mesaj de apreciere și încurajare. Părerea mea este că templul este motivul acestor cuvinte de apreciere și credincioșia acestui om – Zorobabel.

Dragii mei, nu faptele noastre ne vor aduce aprobarea lui Dumnezeu și credincioșia inimii.

Fie ca Dumnezeu să ne dea tuturor inimi curate și credincioase! El ne-a ales pe noi! Dar noi pe El! Fiți binecuvântați!